

บทนำ

แองอกรรพ์

ผู้ส่ง...ทาคานาชิ มิทสึฮิโระ <pear@ff.jips.or.jp>

ถึง...คิตะจิมะ ซานาเอะ <sanae@keres.iex.ne.jp>

เรื่อง...first mail

24 มกราคม 1997 เวลา 22:14

สบายดีหรือ

ต้องขอโทษด้วยที่ไม่ได้ตอบเมลล์คุณเสียที ปล่อยให้คุณเขียนมาข้างเดียว
ตั้งนาน แต่เอาเถอะ ถึงยังไงก็สบายใจได้ ผมยังไม่ได้กลายเป็นภักษของ
จากรัวร์ แล้วก็ได้ห้อยหัวไปวันๆ อย่างตัวชี้แจงจอรอก

เพียงแต่ไม่รู้จะเขียนตอบว่ายังไงเท่านั้นละ

ดูเหมือนผมจะให้เหตุผลอะไรเพื่อเจ้าบ้าๆ บอๆ ไปบ้าง แต่อย่าลืมนะ
ว่าผมเป็นนักเขียน ถึงจะเป็นนักเขียนปลายแถวก็เถอะ ลองไปนับต้นฉบับ
ดูจะได้เป็นหมื่นๆ แผ่นเขียนนะ (เศษกระดาษทั้งนั้น) ถ้าเคยทำงานร้านหนังสือ
ล่ะก็จะรู้ว่า ไอ้กระดาษหมื่นแผ่นนี้มันหนักขนาดไหน เผลอทำตกใส่หัวล่ะก็
เป็นตายเท่ากัน

คุยมาถึงตรงนี้เลยนึกไปถึงตอนที่ยังอยู่โตเกียว มีอยู่วันหนึ่งกำลัง

ละลឹม่สะลือคั้งหลับคั้งตั้น ผม่กัฝนไปว่ำน้งท้งำนอยู่ใหน้ห้องก้ว้งๆ ห้งห้องมีแต่ผม่กับค้อมฯ แล้วผม่กัพิมพ์ๆๆ ไอ้โฮ... แร้งซบที่ไทม่นส่งให้ผม่เขียนหนังสือได้มกขนาค้น (ในฝนล่ะกัไซ้ ตอนนีไม่ยักเป็นน้ันแะะ) ขณะกัพิมพ์กัได้ยินเหมือนมีเสียงอะไรรือยู่บนเพดาน แต่ถึงกระนั้นเมื่อผม่กัไม่ยอมหยุดยั้งค้งพิมพ์ๆๆ อยู่ย่งน้ัน ลักครู่เสียงน้ันกักลายเป็นเสียงที่บอกให้รู้ว่ารอยปริได้แยกออกจกกันย่งล้นเชิง

"โครม"

พล้นกองหนังสือที่ผม่เขียนขึ้นแล้วหวังว่ำน้งจะไปเรียงยู่บนชั้นหนังสือส่วนขายดีที่สุค่นน้ันน้ันกัหล่นโครมลงมabenหัวผม่ แถมกลบผม่เสียมิดหัวอื่กต่างหาก เหมือนสุสานที่มีป้ายปักบอกว่่าเป็นของผม่เลยจริงๆ (กัทุกเล่มมีชื่อผม่เขียนยู่หน้า)

แต่ันน้ันผม่ฝน พอเอาเข้าจริงๆ ผม่กัได้แต่เอามือจ้มแฮยู่ที่แบ่นพิมพ์เท่าน้ันแหละ พิมพ์ไม่ได้อักตัว ให้ตายเถอะ

ฝนเพ่งหยุดตกไปเมื่อกันี้เอง นึกว่่าจะสงบจกเสียงลิ่งร้องแล้ว ย้งไม่ทันไรฝนก็ตก ฝนที่น้ันตกแร้งแล้วเมค้กัใหญ่ย่งกับจะเจอะเต้นให้เป็นรูได้เลยทีเดียว

น้ำฝนที่ตกลงมาน้ันกัค้งถูกคูดซึ่มลงสู่ฝนดิน บางส่วนไหลรวมไปในแม่่น้ำอะเมซอนสายใหญ่ หล่อเลียงลิ่งมีชีวิตน้อยใหญ่ให้ซุ่มขึ้นเหมือนซุ่มชีวิตให้มวลสรรพลิ่งในพานี้

วันน้ันแค่น้ันแล้วกัน แล้วจะเขียนมาหาใหม่

เรื่อง...first impression

31 มกราคม 1997 เวลา 20:31

ขอบคุณมากๆ เลยที่เขียนมาหาผม่ทุกวัน อ่านเมล์คุณแล้วรู้สึกถึง

ไปอ่อนเหมือนมีคุณอยู่ข้างๆ เลยจริงๆ คิดถึงคุณจัง

ผมก็...สบายดี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง คือเขียนหนังสือไม่ออกเหมือนเดิม
มาจนวันนี้ผมก็ยังไม่รู้จะเขียนอะไร อายว่านั่งoley บรรทัดเดียวก็ยังไม่
ไม่ได้เขียน

คุณก็รู้ว่าผมเข้ามาร่วมวงไขปัญหาเกี่ยวกับพวกเขานี้ก็เพื่อเขียนประสบการณ์การ
เดินทางเท่านั้นเอง ความรู้เฉพาะทางก็ไม่มี มันจะไปเขียนอะไรได้ อย่างมาก
ก็เขียนบันทึกนิดๆ หน่อยๆ ว่ามีอะไรตอนไหน

ก็แค่นั้น...

ขึ้นเป็นแบบนี้ตลอดไปผมว่าคงโดนสปอนเซอร์หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น
กับนิตยสารเบิร์ตอายส์ฟ้องเอาแหงๆ เขาเป็นว่าแม่ลื้มที่ผมเขียนมาหาคุณนี่เป็น
การข้อมแล้วกัน เอาจันั้น

วันนี้ผมจะเขียนความประทับใจของป่าอะเมซอนที่ผมได้พบเป็นครั้งแรก

ในความรู้อีกของผม ผมขอเรียกป่าแห่งนี้ว่า 'ป่าแห่งความตาย' แม้ว่า
ในภาพที่เห็นตรงหน้าจะดูเหมือนเป็นป่าที่เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตเอนกอนันต์ก็
ตามเถอะ ดูแต่ต้นไม้ต้นเดียวก็จะได้ถึงความอุดมสมบูรณ์นั้น หากลองมอง
ไปในระยะทำสับเมตรข้างหน้า อาณาบริเวณที่สายตาส่งไปถึงนี้คุณจะไม่เห็น
ต้นไม้ซักต้นเลยแม้แต่ชนิดเดียว มีไม้หลากหลายพันธุ์ขึ้นคละปะปนกัน และ
นอกจากนั้นยังมีเหล่าสิ่งมีชีวิต ตัวแมลง แมงมุม กิ้งกือ ไล่เดือน กบสีเขียวๆ
ๆลๆ อาศัยปะปนอยู่ร่วมกันเป็นวงจรชีวิต เกื้อกูลกันอย่างลงตัวเป็นที่สุด

พูดง่ายๆ ว่าหากคุณกำลังมองหาความอุดมสมบูรณ์ล่ะก็ สถานที่แห่งนี้
แหละคือที่ที่คุณกำลังหาอยู่ แต่...การที่มีความอุดมสมบูรณ์เพียงนี้มัน ย่อม
หมายถึงการล้มตายของสรรพสิ่งต่างๆ ในอดีต ไม่ต้องนึกไปไกลหรอก แค่นาที
ที่ผ่านมาก็มีสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนล้มตายไปเพื่อเกื้อกูลความอุดมของป่านี้ในวันนี้
แล้วไม่รู้เท่าไร...

สำหรับผม ภาพป่าตรงหน้านั้นเหมือนมีสองภาพซ้อนหล้อมันให้ได้

ลัมผัส

ป่าแห่งชีวิต กับป่าแห่งความตาย

หากเรามองเผินๆ ก็คงจะได้เห็นความอุดมสมบูรณ์ดั่งดาวหางส่องแสง
สวยสว่างยามค่ำคืน แต่ในด้านมืดกลับมีความตายรองรับความอุดมสมบูรณ์นั้น

ถึงผมจะพูดเรื่องนี้กับสมาชิกนักสำรวจคนอื่นก็ไม่มีใครเข้าใจหรอก

ท่าผมคงจะต้องเขียนประสบการณ์การเดินทางในแนวอื่นซึ่งไม่ใช่แนวที่
เขียนในวันนี้เสียแล้วละ

แล้วจะเขียนมาใหม่

เรื่อง...mortality

6 กุมภาพันธ์ 1997 เวลา 23:05

ผมเข้าใจดีว่าคุณเป็นห่วงผม แต่ดูเหมือนคุณจะทีกักไปเองว่าผมเป็น
ทานาโตโฟเบีย ผมไม่เป็นหรอก ไม่ต้องห่วง

ทานาโตโฟเบียนะเหรอ ก็คือโรคกลัวตายยังไงเล่า ไม่มีในพจนานุกรม
เล่มไหนหรอก พักนี้ผมมีนะ อยู่ด้วย ทั้งมีเวลาที่ต่างจากบ้านเรา แล้วก็ซึก
ซีลิมใหญ่แล้ว มันอาจจะมีการแปรที่กระชับได้ใจความมากกว่านั้นนะ แต่ผม
ไม่รู้แล้วก็ซึกก็จู้ด้วย เขาเป็นว่าอย่างไรบอกมาแล้วกัน เขาเข้าใจจริงๆ ผมก็
ไม่ได้รู้สึกอะไรกับความตายเท่าไรหรอก ใครๆ ก็ต้องตายทั้งนั้นแหละ
ผมว่ามันไม่น่ากลัวหรอกนะความตายนะ

ชีวิตวัยสาวของคุณหมดไปในฮอสพิท (ขอโทษ ผมไม่ได้ว่าอะไรเกี่ยว
กับอาชีพของคุณนะ) ผมเห็นใจคุณที่ต้องทำงานเผชิญกับความตายของคนไข้
รับไม่ได้ คุณก็คงไม่รู้รู้สึกสุนทรียะเท่าไรหรอกกระมัง

ก็เพราะอย่างนี้แหละ สำหรับผม มนุษย์ก็เป็นแค่เพียงหนึ่งในสัตว์อื่นๆ

เสียงเพรียกภรรยา 1

เป็นแค่สิ่งหัวฟองสมองล้วน หากจะต้องตายไปในวันนี้ใด มันก็ไม่ต่างอะไรกับ
ประกายิ่งหนึ่งที่เฉาตายจากโลกนี้ นับเป็นเรื่องปกติธรรมดาในธรรมชาติอัน
ยิ่งใหญ่ในพิภพนี้

พวกเราที่นี่เพิ่งแต่เกิดมาเพื่อใช้ชีวิตอยู่ไปตามที่ชีวิตหนึ่งจะมีเท่านั้น
แหละ

ความคิดเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อผมได้มาเยือนอะเมซอน

วันนี้แค่นี้...

เรื่อง...diligent forest

13 กุมภาพันธ์ 1997 เวลา 13:16

ผมอ่านทวนเมล์ที่เขียนหาคุณ ทำทางผมจะเขียนอะไรไม่เข้าเรื่องมาตลอด
คุณคงเบื่อละ วันนี้ผมจะเขียนอย่างปกติแล้วกัน อย่าห่วง

ขณะกำลังเขียนนี้ผมอยู่ในที่พักกลางป่าอะเมซอนลึก บริเวณซึ่งอยู่
ตรงกลางระหว่างแม่น้ำโซลิมอนเอสกับแม่น้ำซาปูราในบราซิล มันตั้งห่างจาก
เส้นศูนย์สูตรไปทางใต้เล็กน้อย ถ้ามาจากญี่ปุ่นก็ต้องต่อเครื่องบินหลายทอด
ผ่านมหานครมาเนาส์แล้วยังต้องมาต่อเรืออีกทีด้วย กระแสน้ำในอะเมซอน
ไม่เชี่ยวชาญกันอย่างบ้านเราเลยคล้ายๆ นิ่งเรือข้ามทะเลสาบธรรมดา ไม่มีแก่ง
หรืออะไรให้รู้สึกว่ามันหวนขึ้นไปทางต้นน้ำแต่อย่างใด

ที่พวกผมมานั้นก็เพื่อสำรวจป่าเมืองร้อนที่ลดลงอย่างรวดเร็ว อันเป็นหนึ่งใน
ในสาเหตุสำคัญที่ทำให้โลกมีปัญหาสภาวะแวดล้อม แล้วผมก็ได้มาเห็นพื้นที่
ป่าที่ลดลงอย่างน่าตกใจด้วยตาของตัวเอง

การพัฒนาชุมชนและการก่อสร้างต่างๆ ในศตวรรษที่สิบเจ็ดทำให้ป่า
อะเมซอนถูกรุกกล้า ทั้งยังมีการเผาป่าเพื่อทำไร่ นา เผาทำลายทรัพยากรโลก

อย่างไร้จิตสำนึก เพียงเพื่อให้มีกินไปวันๆ เท่านั้น นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้ป่าลดลงอย่างน่าใจหาย

คุณอาจนึกว่าเป็นไปไม่ได้ถ้าผมจะบอกว่าผืนดินของป่าอะเมซอนไม่ได้อุดมสมบูรณ์อย่างที่ใครๆ เข้าใจ แต่นี่เป็นเรื่องจริง ลึกจากพื้นผิวดินลงไปเพียงสามลิบเซ็นต์ก็ไม่มีธาตุอาหารแล้ว หากจะเปรียบเทียบ ไม้ที่ตกลงมาทับถมให้เป็นพรหม ไม้ที่ป่าไผ่ทำซึ่งเป็นป่าเขตอบอุ่นทางตอนเหนือก็คือพรหมหนา ในขณะที่ป่าอะเมซอนเป็นเพียงผืนพรหมบางๆ เท่านั้น

วันแรกที่มาถึงเราเข้าไปในป่าอะเมซอนที่มีดมิดแม้เป็นเวลากลางวัน เราเดินลัดเลาะไปตามรากไม้แผ่ใหญ่ๆ ที่โผล่ขึ้นมาพื้นดินราวกับกำแพงที่ทำให้รู้สึกอึดอัด แต่ในความเป็นจริงแล้ว รากไม้ใหญ่เป็นแผ่นนั้นแค่ถูกมีดเดินป่าฟันฉับเดียวก็ขาดจากกันอย่างง่ายดาย

ทำไมป่าเมืองร้อนที่ใหญ่ที่สุดในโลกแห่งนี้จึงเกิดขึ้นได้ทั้งๆ ที่ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ถึงเพียงนี้ นี่เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่สุดที่เดียวสำหรับผม

สาเหตุใหญ่ที่พอจะอนุมานได้ก็เห็นจะเป็นเพราะความถี่ในการหมุนเวียนสลับเปลี่ยนตามวัฏจักรการเกิดการตายของสรรพสิ่งในป่านี้สูงกว่าหลายเท่าเมื่อเทียบกับป่าเมืองหนาวและป่าเขตอบอุ่น

ไม้ที่ตกลงมาแล้วย่อยสลายไปอย่างรวดเร็ว แล้วก็กลายเป็นอาหารของต้นไม้ ถ้าหากจะเปรียบเทียบในแง่เศรษฐศาสตร์เพื่อให้เข้าใจง่ายก็อาจกล่าวได้ว่าแม้จำนวนเงินตราจะน้อย แต่ก็มีความถี่ของการหมุนเวียนในตลาดสูงนั่นเอง

ถ้าจะให้อธิบายง่ายๆ ป่าเมืองร้อนก็คือป่าที่ไม่มีความอุดมสมบูรณ์ในผืนดิน หากแต่มีอัตราการหมุนเวียนเปลี่ยนผลัดของทรัพยากรอย่างเต็มกำลัง เหมือนกับการปั่นจักรยานด้วยแรงสองขาอย่างไม่ยอมหยุดนั่นเองทีเดียว

แล้วชนพื้นเมืองที่นี่ก็เผาป่าเพื่อทำการเกษตรและเผาทำลายทรัพยากรอยู่ตลอด พวกเขาเผาป่าเพื่อเพาะปลูก พออยู่ได้สักสองสามปีจนดินเริ่มจืด พวกเขาก็พากันอพยพไปเผาทำลายป่าแหล่งอื่น ทั้งที่ดินนั้นให้รางวัลเปล่าต่อไปอีก

เสียงเพรียกภรรยา 1

การกระทำเช่นนี้ส่งผลให้พื้นที่ป่าเมืองร้อนในโลกของเราลดลงเรื่อยๆ นอกจากที่วามานี้ยังอาจกล่าวได้ว่าสาเหตุสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือผลพวงจากความผิดพลาดของโครงการพัฒนาประเทศบราซิล มันเป็นสาเหตุให้ปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เพิ่มขึ้น ทำให้โลกของเราร้อนขึ้นอย่างที่เราๆ ก็น้อยๆ และแน่นอนว่าญี่ปุ่นเองก็ได้รับผลกระทบนี้เช่นกัน

...ขณะที่ผมกำลังเขียนอยู่นี้มีเด็กหนุ่มเผ่าคามินาวะมายืนมองจอคอมพิวเตอร์แล้วถามผมว่ามันคืออะไร ตัวอักษรรายเรียงราวกับมดเดินเป็นแถบบนหน้าจอนั้นท่าจะเป็นของแปลกตาสำหรับเขาเสียแล้ว ดูท่าทางเขาอยากจะเอามือจับเสียเหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้า คงพอๆ กับที่ผมไม่กล้าให้เขาจับเครื่องคอมพิวเตอร์ของผมนั้นแหละ ความรู้สึกเดียวกัน...

ผมบอกผ่านล่ามไปว่าคนที่ไม่มีความรู้เฉพาะทางถ้าไปจับอาจเป็นอันตรายได้ แต่เขาก็ยังดูสนใจและมองมันไม่วางตา เขาเอียงหัวไปทางนั้นที่ทางนี้ที่พลงมองไปที่จอ เห็นท่าทางของเขาแล้วทำให้ผมคิดไปว่าคงจะไม่มีสัตว์ชนิดใดที่สงสัยใคร่รู้มากไปกว่ามนุษย์อีกแล้ว

อ้อ! ลืมบอกไป เผ่าคามินาวะคือพวกอินเดียนเผ่าหนึ่ง ที่ที่พวกเรามาโฮมสเตย์นี้ยังงั้นละ

ศาสตราจารย์นิทานาวะเรียกแล้วละ สงสัยเจออะไรแน่เลย ผมต้องไปแล้ว

เรื่อง..rainy days

18 กุมภาพันธ์ 1997 เวลา 18:45

ทางนี้ฝนตกตลอดเลย ฝนที่นี้ตกไม่เหมือนบ้านเรา เป็นฝนเม็ดใหญ่ ตกทีหนึ่งนี้ท่วมเข้ามาในเต็นท์ทีเดียว แต่อย่างที่ตั้งกหยิมๆ ทั่ววันเหมือนฝนบ้านเราก็มีเหมือนกัน น่ารำคาญเป็นที่สุด ผมเลยลองแต่งเพลงดู ให้ชื่อว่า 'เพลงสองฤดู' ลองอ่านดูนะ

เพื่อนรักของผมคนนั้น เขาชอบสายฝนพรำ โอบอ้อมอารีใจดีนัก
เหมือนปลาช่อนตัวอยู่ในตม

ไว้หน้าแล้งแล้วค่อยมาเขียนต่อนะ

ตอนนี้พวกเราอาศัยอยู่ในเต็นท์ที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของท้ายหมู่บ้าน
คามินาวะ เมื่อวันก่อนศาสตราจารย์นินากาวะไปพบซากบ้านร้างที่ถูกไฟไหม้
หลังหนึ่ง ตั้งห่างออกไปทางทิศเหนือของหมู่บ้าน มีต้นไม้เลื้อยปกคลุมมิดชิด
ชนิดที่ว่าผ่านไปผ่านมาตั้งหลายหนยังไม่รู้เลยว่ามีบ้านอยู่

พวกเราที่ชาวชนเผ่าคามินาวะนี้ไม่เคยพบกับอารยชน ที่ไหนได้ก่อนหน้า
สักสามปีเคยมีชาวอเมริกันสองคนผิวเมียมมาทำวิจัยเรื่องลิง สองคนนั้นอยู่
ที่นี่ประมาณปีหนึ่งได้ เห็นว่าน่าสนใจนะ แต่ทำไมถึงตายไปก็ไม่รู้ จากนั้นเป็นต้นมา
พวกเผ่านี้ก็ไม่ค่อยเปิดปากเล่าเรื่องอะไรนัก

ศาสตราจารย์นินากาวะพบกระเป๋าทองทั้งสองในบ้านนั้น มีข้าวของของ
ผู้ตายอยู่ด้วย เห็นว่าอาจารย์เปิดดูข้างในด้วย เพื่อจะหาทางส่งของคืนให้ญาติๆ
เขาได้

ความตายนี้มันไม่เข้าใครออกใครเลยนะ

วันนี้แค่นี้แล้วกัน

เรื่อง...who's who

22 กุมภาพันธ์ 1997 เวลา 21:52

วันนี้ผมขอแนะนำสมาชิกนักสำรวจป่าอะเมซอนให้คุณรู้จักหน่อยแล้วกัน
สมาชิกทั้งหมดมีสิบห้าคนซึ่งอาจมีการสับเปลี่ยนบ้าง แต่ในจำนวนห้าคน
ซึ่งรวมผมอยู่ด้วยนั้นจะเดินทางร่วมกันตลอด

เราเริ่มกันที่คนมาดเข้ม ศาสตราจารย์นินากาวะ ทาเคชิ นักมานุษยวิทยา

กันก่อนแล้วกัน อายุจะห้าสิบห้าแล้วแต่ยังแข็งแรงอยู่ เป็นเพราะแก่ทำงานภาคสนามตั้งแต่ยังหนุ่มมาตลอดหรือเปล่าก็ไม่รู้เหมือนกัน แกรูปร่างผอมบางแต่อดชะมัดตายดเลย เพราะเหตุนี้แหละเวลาไปไหนกับอาจารย์แล้วพาให้ผมเหนื่อยแทบขาดใจทุกที

ผิวแก่ดำเกรียมแดด แก้มตอบ หว่างคิ้วเป็นรอยย่นลึก เวลายิ้มจะเห็นรอยย่นชัดเจนนอย่างกับใครเอาล้อมมาเซาะร่องไว้เลยทีเดียว แกมีวินัยกับตัวเองมาก และเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าโลกนี้ไม่มีอะไรน่ากลัว

ภรรยาแก่เป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกันกับแก่นั้นแหละ เห็นว่ามีลูกสาวด้วยกันคนหนึ่งกำลังรุ่นๆ อยู่ ได้ยินว่าสิบปีหลังมานี้แยกกันอยู่ จะว่าไปผมก็เข้าใจความรู้สึกของเมียแก่อยู่เหมือนกันนะ ก็แก่ดูแปลกๆ ออกอย่างนั้นดูจากภายนอกก็ว่าแปลกแล้ว พอได้รู้จักยิ่งรู้สึกแปลกหนักเข้าไปอีก

ระยะหลังมานี้เห็นแก่พูดถึงปัญหาเยาวชนกับยาเสพติดว่ามีอยู่ทั่วโลก แล้วก็บอกว่าประเทศที่ต่อสู้กับปัญหานี้อย่างจริงจังจึงจะเป็นอินโดนีเซีย (ที่ว่าถ้ามีความผิดเรื่องยาเสพติดล่ะก็ โทษประหารอย่างเดียวไม่ว่าจะเป็นคนอินโดฯ หรือไม่ก็ตาม) แม้แต่ประเทศซึ่งมีศาสนาให้ยึดเหนี่ยวจิตใจอย่างฮอลันดาเนี่ยยังทำอะไรน่าเกลียดเลย เห็นอาจารย์บอกว่าแจกเข็มให้ใช้อีกต่างหาก ใช้ไม่ได้ น่าละอายมาก แกยังแถมต่อไปอีกว่าญี่ปุ่นควรดูอินโดนีเซียเป็นตัวอย่าง

อย่างปัญหาเยาวชนก่อเหตุฆาตกรรมนั้นก็เหมือนกัน เด็กรๆ เลวลงเรื่อยๆ จับใส่สถานกักกันก็แค่นั้น ถ้าจับล้างสมองด้วยลัทธิอะไรสักอย่างก็แก้ว่าสักเดือนเดียว รับรองเห็นผลแน่ ล้างสมองให้ใสเสร็จเลย แกว่าเข้าไปนั้นคนที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยรัฐแล้วกล้าพูดอะไรท่ามๆ ขนาดนี้ผมนับถือแฮะไม่รู้ใครจะคิดยังไงเหมือนกัน

คนต่อไปคือนายโมริ ยูตากะ คนนี้อายุสามสิบหก คุยกันบ่อยเพราะอายุไล่ๆ กับผม แต่คุยไปคุยมาผมว่าแก่ก็แปลกๆ เหมือนกันแหละ

แกเป็นอาจารย์ด้านวรรณวิทยา ศึกษาค้นคว้าเรื่องลึกลับใหม่ๆ เทียบกับศาสตราจารย์คนอื่นก็แล้วก็ตรงข้ามกันราวชาวกับดำเลยทีเดียว แกช้อย่ายดูไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง (คล้ายๆ ลิงที่แกวิจัยอยู่นั่นละ ผมว่า) สงสัยแกคงกังวลเรื่องฟันแกไม่สบกันเลยไม่ค่อยกล้าพูดต่อหน้าสาธารณชน โดยเฉพาะถ้าอยู่ต่อหน้าผู้หญิง แกจะยิ่งดุนุ่มง่ามอะจะงะไม่รู้จะวางมือหรือทำหน้าที่ทางยังงี้ดีทีเดียว ผมเคยแอบดูแกคุยกับผู้หญิงเผาคามินาวะ ทำทางแกงอะจะงงงั้นเหมือนที่คุยกับผู้หญิงญี่ปุ่นนั่นละ ให้นายสิ แต่ผมนับถือแกนะ เพราะจะหาคนที่ปฏิบัติต่อชาวเผาคามินาวะประหนึ่งคนด้วยกันได้ไม่่ง่ายนัก

แกทำงานเป็นผู้ช่วยในห้องวิจัยของศาสตราจารย์คนอื่นก็ เห็นบ่นว่าเงินเดือนไม่พอกินอยู่บ่อยๆ (แกไม่ได้เรื่องพอๆ กะผมแหละ เลยคุยกันรู้เรื่อง)

นายโมรินี่เห็นศาสตราจารย์นินากาวะเป็นพระเจ้าเลย ไม่ว่าจะอาจารย์พูดอะไรออกมาก็เป็นดีเป็นถูกเป็นต้องไปหมด บอกตรงๆ ผมไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงได้ชื่นชมขนาดนั้น

อาจเป็นเพราะศาสตราจารย์มีอะไรที่โมริแกไม่มีก็ได้ ระยะเวลาหลังมานี้เห็นอาจารย์ที่ไหนก็ต้องเห็นเห็นโมรินั่น ติดกันเป็นตังเมเลย (แต่ไม่ได้เป็นไฮโซนะ)

ว่างเมื่อไหร่นายโมริเป็นต้องไปนั่งหน้าแล็ปท็อปของเขาทุกที

โมริมักจะหมกตัวอยู่แต่ในเต็นท์ ไม่ออกไปดูเดือนดูตะวันเลย สีหน้าก็เคร่งเครียด ผมว่าไม่ใช่เรื่องงานแน่ๆ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาทำอะไร ยังงี้เขาก็ไม่ยอมให้ผมดูหน้าจอดีดขาด

คนต่อไปคืออาจารย์อาคัมทสึ ยาสึชิ ในห้าคนนี่ผมว่าแกปกติที่สุด อายุสี่สิบห้า เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์อยู่มหาวิทยาลัยเอกชน เป็นอาจารย์ด้านตะไคร่น้ำ ทำสัญญากับบริษัทยักษ์ใหญ่ในการวิจัยตะไคร่น้ำเพื่อผลิตเป็นยารักษามะเร็งกับเอดส์ ดูจากโครงการก็รู้ละว่าแกเงินหนา แกอ้วน นิสัยเข้ากับใครได้ง่ายสบายๆ ผมไปพบจุดอ่อนของแกเข้าวันหนึ่งขณะที่เราไปเดินป่าด้วยกัน วันนั้นแกหันมาถามผมว่า